

КИМ РАЙТ

КЕНТЪРБЪРИЙСКИ СЕСТРИ

The Canterbury Sisters
© 2015 by Kim Wright
All rights reserved

© Емилия Карастойчева, превод от английски език
© Димитър Стоянов – Димó, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2015
ISBN 978-954-389-370-6

**Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net**

Кум Райт

Кентърбърийски
сестри

EPA

*На мама – Дорис Мичъл.
За неизброимите пътешествия,
осъществени благодарение на теб.*

По-важно е да пътуваш добре,
отколкото да пристигнеш.

Буда

Е Д Н О

Сигурно знаете китайското проклятие: „Живей в интересни времена“? Винаги съм смятала, че съвременното му допълнение е: „Живей с интересна майка“. Защото от появата си на белия свят бях орисана да имам устремната, талантлива, политически радикална и сексуално експериментална Даяна де Милан.

„Де“ е нейна идея. „Даяна Милан“ изглежда я ограничаваше. Изпитваше необходимост да разтегли името си с кратката, но екзотична сричка „де“, за да разшири и да освободи съществуването си, да създаде пространство за растеж.

Колкото до мен, аз се казвам Че.

Знам. Съвършено абсурдно име и дори не е прякор. Нарекли ме така в памет на кубинския революционер Че Гевара в деня, след като бил екзекутиран от боливийския наказателен отряд. Мама винаги твърдеше, че шокът от убийството му отприщил родилните ѝ мъки, но това е

породният епизод от сложната ѝ лична митология. Според татко съм закъснявала с две седмици и лекарите пре-дизвикали раждането.

Раждането ми е първият и последният момент в живота ми, когато съм закъсняла за нещо. Ако се бях родила на определената дата двайсет и четвърти септември, щях да изляза на световната сцена с малко сладникавото, но съвсем поносимо име Летисия в чест на неомъжилата се леля, която завещала на родителите ми овощната градина, където създали първата си комуна. Но понеже съм се помайвала твърде дълго в утробата, съм белязана с Че де Милан – име, по-подходящо за революционер, отколкото за оценител на вино. Оттогава грижливо спазвам правилото да пристигам винаги с двайсет минути по-рано.

Мама стана религиозна към края на живота си, след като изгуби единия си бял дроб, поразен от рак, и татко, поразен от внезапен сърдечен удар. И нямам предвид религиозен в духа на младостта ѝ – бумтене на барабани, разголване на гърди и призоваване на богини. О, не. Даяна де Милан не правеше нищо наполовина. Когато се обърна към Бог, мама се вдигна на пръсти, направи няколко пируета и подскочи като балерина. По ирония на съдбата се върна чак до духовните си корени, макар цял живот да заклеймяваше католицизма като свое лично проклетие, от което се опитва да избяга. Сега обаче в останалия ѝ бял дроб имаше разсейки и тя започна да благоговее пред едно особено божество, което наричаше „Бога от детството ми“. Даяна прекара последните седем месеца от живота си в хосписа на местната енория – мрачна готическа сграда, подходяща за декор на филм на ужасите. Не мисля, че съм я посещавала в ден, когато не вали дъжд.

За монахините и свещеника, които се грижеха за болните, тя бе истинска блудна дъщеря. Очевидно не им пречеше, че е участвала в демонстрации, прокламиращи

всички либерални каузи, известни на човешкия род, или че на младини е написала мемоари за радостта от бисексуалността, предизвикали мимолетно негодувание сред обществеността. Всъщност мисля, че я харесвах още повече заради това. Стаите в хосписа, пълни с кротки старици, посветили целия си живот на благотворителни лотарии и разпродажби на сладкиши, оставах в мизансцена, докато към по-грешните пациенти се отнасяха като към знаменитости. Всяка сутрин свещеникът идваше да заведе мама на литургия, сякаш имат среща. Откарваше я до параклиса в инвалидната ѝ количка.

Докато ракът продължаваше бавния си, но безпощаден марш в тялото ѝ, Даяна се отдаде на фантазии за чудодейни изцеления. Особено я обсеби идеята да посети Кентърбъри. Искаше да коленичи пред гробницата на Томас Бекет – място, чиято прословута способност да цери всякакви недъзи, вдъхваше надежда у слепи, куци и бездетни. Дори прокажени. Тя никога не ме попита дали искам да отида там, както и преди не ме питаше дали искам да участвам в поредното ѝ безразсъдно приключение. Предполагам обаче, че в един момент през последните ѝ мъчителни няколко месеца съм се съгласила да я заведа там. Бях готова на всичко да повдигна духа ѝ, а и дълбоко в себе си и двете, мисля, съзнавахме, че няма да доживее пътуването. Едва събираше сили да ме изпрати до асансьора след посещенията ми, камо ли да извърви пеш черния път от Лондон до Кентърбърийската катедрала.

– Приблизително сто километра – казах ѝ веднъж. – Невъзможно. Поне засега. Може би някой ден, когато укрепнеш.

Да. Беше лъжа, но е трудно да си искрен в присъствието на умиращите и е трудно да си искрен в присъствието на майка си при всякакви обстоятелства. А когато майка ти умира, ефектът се удвоява и те вкарва в пъклен лаби-

ринт от небивалици. Думите излизат от устата ти, защото си готов да кажеш всичко, само и само да се измъкнеш от ситуацията. Веднъж започнах да ѝ декламирам столиците на петдесетте щата по азбучен ред.

И тогава, някъде между Денвър и Дувър, тя се обърна в леглото и ме погледна. Погледна ме както стотици пъти преди. Все едно съм изненада, някаква вечна загадка и никога няма да проумее как съм се озовала в живота ѝ.

Ще си кажете, че смъртта на Даяна сигурно е зачеркнала окончателно идеята за кентърбърийската екскурзия. Три седмици след заупокойната служба обаче получих урната с праха ѝ, придружена от бележка. „Ако четеш това“, пишеше тя, „значи най-сетне съм умряла наистина. Съгласно споразумението ни си длъжна да ме заведеш в Кентърбъри. Направи го, Че. Заведи ме там. Дори да си заета. Особено ако си заета. Никога не е късно да се изцелиш.“

Е, това бе странно дори за нея. Не само абсурдния юридически жаргон „съгласно споразумението ни“, но и частта за „никога не е късно да се изцелиш“. Когато са изгорили тленните ти останки и са ги събрали в урна – изненадващо тежка, между другото – всякаква възможност да се вдигнеш на крака изглежда обречена. Мама бе прекарала по-голямата част от живота си леко надрусана – първо с канабиса, който отглеждаше между ябълковите дървета, а после с морфина, който монахините раздаваха заедно с постоянни дози Божии слова. Но не мислех, че дори Даяна е в състояние да повярва, че съществува вероятност да се въздигнеш от гроба.

Доставиха ми урната в офиса. Куриерската фирма донесе и пратка с дванайсет бутилки „Шираз“, ново производство. Изпращаха ми ги, за да ги дегустирам и евентуално да напиша статия за тях. Хиляди ресторанти и винарни получават ежемесечно вестника ми „Жените и

виното“ и едно споменаване от мен осигурява продажби на новите марки, особено ако отзивът е положителен. Рядко се случва. В индустрията се славя с критичния си вкус. Не одобрявам лесно предложеното, но когато кимна, виното си струва.

Извадих дванайсетте бутилки от сандъка, а после разопаковах урната. Да я освободя от добре подплатената кутия от крематориума, се оказа по-трудно, отколкото предполагах. На дъното открих книгата за Кентърбъри, която бяха подарила на Даяна за последния ѝ рожден ден – толкова обемиста и тежка, че ръцете ѝ не я удържаха. Сядах на болничното легло до нея, разтваряхме книгата между нас и ѝ четях на глас като на дете. По какъв маршрут се стига дотам, как свещеникът – англикански този път – те благославя, когато влезеш в катедралата, как дори коленичи да избърше от прах обувките ти. Тя обожаваше тази част. В книгата се изреждаха доста медицински чудеса, изглежда, засвидетелствани в светилището. Обясняваше се и как прозорливите средновековни монаси започнали да събират кръвта на Бекет секунди след като го убили, сигурни, че всяка капка съдържа потенциална магия. Или поне печалба.

Магия, родена от убийство. Пари, родени и от двете. Струваше ми се странно, дори зловещо, но Даяна кимаше доволна, както кима човек, когато последното парченце от мозайката най-сетне заеме мястото си.

И така, ето ме тук. Примигвам, сякаш се събуждам от транс. Облягам се в единствения стол в кабинета ми и оглеждам предметите, строени върху бюрото ми. Виното, урната, книгата, бележката. Почеркът е изтънял и треперлив, почти неузнаваем, но знам, че не мога да се отметна от обещанието си, независимо дали ми харесва или не. Бях единствено дете, а сега съм и сирак, а времето да имам свои деца почти е изтекло. Не че съм искала

особено такова нещо. Стикерът върху бронята на фиата ми гласи: „Не съм бездетна, свободна съм“. Все пак, да се окажа сам-сама на света, поне откъм родственици, ме поразя по-тежко, отколкото подозирах.

Даяна умираще бавно и понякога допусках, че съм пропуснала тази част, защото съм преживяла скръбта предварително. Но не бях предвидила разликата между „отива си“ и „отиде си“. „Отива си“ те ангажира, включва задачи – срещаш се с лекари и социални работници; търсиш пролуки в системата, за да осигуриш свободно легло на прилично място; осребряваш общите банкови сметки; прибиращ мебели на склад. „Отива си“ изисква много посещения, а понякога по време на посещенията в ума ти се прокрадват предателски мисли. Че за всички ще е по-добре, ако тя вече не е тук, уловена в капана на страданието. Представяш си, че когато получиш последното обаждане, ще изпитаеш облекчение.

И изпитваш, поне отначало. След около седмица обаче животът се „нормализира“, както казват, и едва тогава започваш да осъзнаваш, че „отива си“ е по-лесно от „отиде си“. Едва тогава заставаш лице в лице с окончателната няма празнота в сърцевината на всяка човешка смърт. Изправяш се не само пред допълнителните часове, появили се внезапно в деня и странно трудни за запълване, но и пред липсата на излаз за умствената енергия, кръжаща около мястото, което майка ти някога е заемала.

А Даяна заемаше много място.

Взираме се в урната. Искаме майките ни да ни виждат такива каквито сме – или поне това повтарят порасналите дъщери. Защо не ме разбира, вайкаме се. Защо никога не пита какво мисля? Но когато майките ни се опитат... когато получим редкия, предпазлив въпрос „А как си ти?“, произнесен винаги в края на разговора, отнасял се предимно за нея, вмъкнат, след като е започнал ритуалът преди прекъсването на връзката, осъзнаваме, че

всъщност изобщо не искаме разбиране. Отхвърляме веднага този неуверен опит за истински разговор, промърморваме „Страхотно, мамо“ и ѝ казваме, че ще се видим в неделя както обикновено. После обаче настъпва денят, когато майка ти умира – не си отива, а си е отишла, не избледнява, а е невидима – и ти става ясно, че абсолютно никога, съвсем никога тя няма да те разбере...

И така... какво имаме? Дванайсет бутилки шираз, които едва ли ще харесам, книга за катедрала, която не искам да посетя, неуверена заповед и урна с праха на майка ми. Вземам телефона и натискам долния бутон.

– Сири – изричам, – какъв е смисълът на живота?

Миниатюрният морав микрофон блещука, докато говоря.

И тя отговаря:

– Не знам, но вярвам, че има софтуерно приложение за това.

Чудесно, стигнах дотам, телефонът ми да ме поздравява със сарказъм.

Дори след като получих урната и странната бележка от мама, не съм сигурна, че щях да се реша да отида в Кентърбъри. Не и ако нещо друго не се бе случило през същия ден.

Появи се под формата на ново писмо, този път доставено не от куриер, а по пощата; изпратено не до офиса ми, а до апартамента ми. Прибрах се вкъщи след работа и оставих шестте неопитани бутилки вино и мама в антрето. Закопчах каишката на йоркито си Фреди, за да го изведе веднага на разходка. Понеже ключовете още бяха в ръката ми, свърнах да отворя пощенската си кутия.

Не си проверявам пощата всеки ден. Банкирам онлайн, а и вече никой не пише писма, затова не навещавам пощенската си кутия повече от веднъж седмично. И дори тогава обикновено откривам единствено реклами

и молби за благотворителност. Докато пъхам ключа, казвам нещо на Фреди, който е скоклив и гръмогласен, отварям сребристите вратички и...

Внезапно ме обкръжават пчели.

Изтича минута, докато осъзная какво се случва. Едната ме ужилва по дланта – по месестата част между палеца и показалеца. Четири-пет кръжат около главата ми. Фреди побеснява. Почтата пада в краката ми. На земята тупват тежко наръч листовки на вестникарска хартия и брошура, уведомяваща ме, че за Деня на благодарността мога да осигуря вечеря на един бездомник само за деветдесет и два цента. После до тях пада най-странното нещо на света – истинско писмо, адресирано до мен. Вцепенена от смайване, поглеждам към плика и разпознавам почерка на приятеля си Нед. Защо ми пише? Чуваме се по Скайп почти всяка вечер в осем, а през деня, разбира се, си изпращаме съобщения. Пликът е дълъг и делови; в тъгъла забелязвам адреса на адвокатската му фирма.

Первам с ръка пчелите и втора ме стрелва по рамото – усещам жилото ѝ през ризата. Трета се заплита в бретона ми. Не ми хрумва да побягна, но на Фреди му хрумва и каишката му се отскубва от ръката ми. Крещя и размахвам длан да прогоня пчелата от косата си. Рядко повишавам глас – сигурно не съм надавала такъв писък от детските си години. После чувам гръмък клаксон. Оглушително изсвистяват автомобилни гуми.

Животът ни понякога се преобръща в миг, ей-така, с един замах. Ужилване по дланта, изплъзване на каишка, в краката ти пада писмо.

Не бойте се. Колата не удари Фреди. В тази история има мрак, но не такъв. Шофьорът бе съседка, която също има кучета. Успя да спре навреме. Излетя от колата, разтреперана и разплакана от ужас. Всичко се беше разминало на косъм. Сграбчи каишката на Фреди. Той заподскача доволен. Ние заговорихме едновременно. „Пчелите

се появиха изневиделица – казвам. – Бяха в проклетата пощенска кутия.“ „Кучето – изрича тя. – Видях го в последния момент. Появи се изневиделица като пчелите.“

С туптяща длан вземам каишката от нея, извинявам ѝ се и се навеждам да събера пощата. Извинявам се и на кучето. Фреди опъва невъзмутимо каишката, защото иска да си довърши разходката.

„Сложете лед – казва жената. – Остържете кожата с кредитна карта, за да извадите жилото. И за всеки случай изпийте един бенадрил. Слава богу, можеше да е много по-лошо.“ Повтаря го отново и отново.

Несъмнено сте ме изпреварили. Несъмнено сте разбрали какво предстои още щом споменах, че писмото е изпратено от офис. Може би го издава името му – Нед – толкова минималистично и предпазливо. Или фактът, че е адвокат. Или уликата за Скайпа, подсказваща, че живеем в различни градове, а това е целувката на смъртта за връзките. Моето внимание обаче все още бе насочено към ужилването, кучето и как съм се показала като безотговорна глупачка пред съседката. Напъхах писмото в якето, изхвърлих другата поща в кофата за боклук и поведох Фреди по дългия маршрут – около изкуственото езеро и през залесената местност наоколо.

Легнах си късно, изключих лампите и почти се унесох, когато си спомних писмото от Нед.

Включих нощната лампа за изумление на задрямалия Фреди, извадих писмото от якето, сложих си очилата за четене, върнах се в леглото и разкъсах плика. Три страници – напечатани нагъсто – плюс четвърта с цифри. Изчисление колко ще ни струва да изкупим дела на другия от ваканционната ни вила в Кейп Мей.

Ето как разбрах това, за което вие вече несъмнено се досетихте.

Че ме зарязват.

Момичето, заради което Нед ме напуска, се казва Рени Рандолф. Исква да науча отрано всички факти. Не смята да си търси извинения или да се преструва, че тя не съществува. Уважава ме твърде много, за да прибегва до обичайните клишета как сме се отдалечили и никога не е виновен – нито той, нито аз. „Не искам – казва той – помежду ни да има лицемерие. Прекалено добри приятели сме.“

Запознали се във фитнеса, обяснява ми и добавя, че този факт сигурно ще ми се стори забавен. Недоумявам защо, докато не си спомням, че и ние се запознахме във фитнеса – по-точно в спортната зала на хотел, където бяхме един до друг на бягащите пътечки. В този момент очите ми започват да блуждаят. Не съм в състояние да чета отляво надясно като нормален човек – държи листа и думите се надигат от него една по една като хиляди жилещи пчели.

Жената – Рени – изглежда има ужасен съпруг. Иazole – има ужасен съпруг, чужденец. От онези държави, където се развеждат, ако им раждаш само дъщери, а после се опитват да похитят дъщерите. Живее в страх, пише Нед. Не знае кога ще се появи този мъж или ще изпрати тежковъоръжен пратеник. Учителите на децата ѝ са инструктирани да им позволяват да напускат сградата единствено с Рени.

Да, тя има ужасен съпруг и друг коз – болна е. Има ѝ нещо. Страда от някаква непроизносима болест – по-скоро синдром всъщност, труднооткриваем, от онези, които лекарите решават, че имаш, след като, изглежда, ти няма нищо друго. Този синдром обаче, това заболяване очевидно изисква от него да ѝ даде... Не знам. Нещо. Нещо жизненонеобходимо. Роговица, костен мозък, достъп до изрядната му здравна осигуровка. Моето сърце.

Тя се нуждае от мен. Думите се зарейват над листа, придружени от безмълвното си ехо: „а ти – не“.

Нед има право – донякъде. Откакто се срещнахме преди шест години – бяхме и двамата на делово пътуване, рамо до рамо на бягащите пътечки, загледани в Си Ен Ен – с Нед скрепихме партньорство, приятелство, подсладено от почти епична сексуална съвместимост. Харесваше ми и мислех, че и на него му харесва. През седмицата работехме спокойно, а през почивните дни се срещяхме на интересни места – Напа, Остин, Маями, Монреал, Рейкявик, Лондон, Кий Уест, Телърайд, Рим.

Когато купихме вилата в Кейп Мей, сложихме слънчогледи на масата и ръчно изтъкан килим на пода. Мебелите бяха стари, хубави, но стари. Боядисахме всичко в бургундско, тъмнозелено и наситеносиньо – цветовете на Ван Гог, така ги наричаше Нед. Създадохме съвършен малък свят с няколко внимателно обмислени несъвършенства – финалните щрихи, които вмъкваш, за да покажеш, че не си... *от онези хора*. Всяка неделна сутрин купувахме два вестника „Ню Йорк Таймс“ от кафенето на ъгъла, за да седнем на нашата маса и да се състезаваме кой ще реши пръв кръстословицата. Бяхме равностойни съперници. Понякога печелеше той, понякога – аз.

Дали бях влюбена? Мисля, че бях. Трябва да съм била. Беше много модерна връзка или поне така си казвах, докато пътувах с автомобили, влакове, самолети. И се смеяхме... Божичко, с Нед се смеехме през цялото време.

А когато се смеете толкова, когато довършвате кръстословицата в една и съща секунда, когато се поглеждате над масата и очите ви се срещат със задоволство... това значи нещо, нали?

Сигурна съм, че го обичах през уикенда, когато купихме Лоренцо. Лоренцо беше омар. Взехме го от онези крайпътни бараки с табели „Прясно“ и рисунки на усмихнати морски създания. Беше поставен в лед и опакован със стиропор; щипките му бяха вързани с дебели

ластици. Започнах да се разкайвам кажи-речи още преди Нед да подкара лексуса си по шосето.

– Може ли да диша там? – попитах.

– Омарите не дишат – отговори той.

Нелепо. Всичко диша по един или друг начин. Не казах нищо обаче и след малко Нед отбеляза:

– Ако има нужда от нещо, вероятно е вода.

Беше глупаво, разбира се, да се тревожим за благополучието на същество, до чиято екзекуция оставаха няколко часа, но още тогава разбрах, че няма да сварим Лоренцо. Не можеш да свариш нещо, на което си дал име. Продължихме напред и още няколко пъти се отбихме от шосето, за да купим маруля, домати, лимони, подправки и домашен хляб. Докато стигнем до алеята пред вилата, Нед вече разговаряше с омара – посочваше му забележителностите по пътя, сякаш Лоренцо ни е гост. Направихме салатата, отворихме виното и дори напълнихме голяма тенджерата с вода и я сложихме да заври върху печката, но каузата бе загубена. В крайна сметка освободихме щипките на Лоренцо и го хвърлихме в залива.

– Знаеш ли – каза Нед, вдигайки чашата си с вино за наздравица, докато Лоренцо се носеше към морските дълбини, – трябва да спрем да мислим за това място като за инвестиция. Трябва да започнем да мислим за него като за дом.

През следващия уикенд купихме Фреди.

Сега той казва, че ми желае най-доброто, но най-доброто е това, което мислех, че имаме. Не, „най-най-доброто“, така е написал. Пожелава ми „най-най-доброто във всичко“. Според него не заслужавам по-малко.

Казва ми, че смехът няма значение? Нито приятелството, нито сексът? Решавахме заедно кръстословици, за бога! Имахме омар и куче. Той е единственият мъж в живота ми, когото мама харесваше.

Е, явно всичко отива на вятъра, защото той е намерил своята ранена птичка. Смилил се е над нея, решил е да я спаси и тя пърха в дланта му. Написал ми е, че никога не е бил по-щастлив.

„Мисля – казва той с убийствена простота, – че тя може би е Жената.“

Да, с главна буква, в случай че пропусна смисъла. Жената.

Лежа в тъмнината дълги часове, сърцето ми блъска в гърдите, краката ми са вцепенени. Ще ми се обади в понеделник, уведомява ме в писмото. Трябва да обсъдим много неща, но не иска да ми ги стовари изненадващо. Затова ми пише – да ми даде време да свикна с новината. Небивалици, разбира се! Изпратил е писмото, защото не иска да се разплача пред него или да му задавам въпроси. Кога се случи това? Откога я познава? Идвал ли е от нейното легло в моето? Бавно ли го е спечелила, стъпка по стъпка, или ме е поразила с един бърз удар? И кой отговор бих преглътнала по-трудно?

Развиделява се, когато ставам. Отварям бутилка шираз, отливам във водна чаша и отивам до бюрото да включа компютъра. Една минута се боря с изкушението да напиша името на жената в Гугъл, да разбера всичко за Рени Рандолф. Възпирам се. Тя несъмнено е красива. Красива и трагична е толкова привлекателна комбинация – основата на любовните афери, докато посредствена и трагична е просто... посредствена и трагична. Определено недостатъчно да подтикне някого да се откаже от приятен и удобен живот, какъвто споделяхме с Нед. Значи със сигурност е красива. Няма друго обяснение.

Отпивам дълга глътка от виното и поглеждам към полето, където съм написала „Рен“. Какво би ми казал Гугъл за тази жена, което да ме успокои? Ако ме надминава във всяко отношение, ще ме жегне... Ако ли не? Някак си ще

е още по-зле. Най-сетне изтривам „Рен“ и написвам „Поклонение в Кентърбъри“.

Попадам, разбира се, в сайтове за литература и история. Статии за Чосър, Бекет и чудодейната слава на Кентърбъри. Облягам се раздражена назад. Докато чакам научните писания да се изнижат, очите ми се отклоняват от екрана и попадат върху университетското списание, стояло кой знае колко дълго върху бюрото ми. Отзад винаги изреждат екскурзии с компетентен водач. Забелязвала съм ги мимоходом. Неведнъж съм си мислела колко би било приятно професор да ме развежда из музеи, бойни полета и дворци. Да има кой да ми посочи важните неща. Лесно разбираемо е колко привлекателни са тези екскурзии за самотните необвързани жени, за тъжните души, достигнали средната възраст с достатъчно пари да пътуват, но без човек, с когото да пътуват.

Разглеждам каталога под матовата синя светлина на екрана и не след дълго го откривам – името на професор по изкуство. Жената придружава и самотни пътешественици, и групи из Южна Англия. Изглежда точно както бих желала – бледа, сериозна, академична, която не задава лични въпроси. Изпращам ѝ бърз имейл. Обяснявам ѝ, че незабавно трябва да избродя пътя до Кентърбъри – от долу до горе, от Лондон до стъпалата пред катедралата. После се информирам в Гугъл как се пренася урна с международен самолет.

Мъртвите очевидно са обеимист сегмент от транспортната индустрия, защото отговорът се появява веднага. Урната не се слага в куфар, а се пренася под формата на ръчен багаж в самолета. Трябва да я сканират и да мине през охранителния пункт. Трябва ми и бележка от крематориума, потвърждаваща, че съдържимото са човешки останки, а не нещо друго – плутоний например. Трябва да съм подготвена, че охраната може да поиска да отвори урната и малки частици от майка ми да се изсипят върху килима

на летището или да полепнат по пръстите на охранителя. Или по-добре да се откажа изобщо от урната, внушава ми деликатно сайтът. Да прехвърля праха в по-леко вместилище, което вероятно няма да включи алармата на сценера. Например вакумирана найлонова торбичка.

Често се замислях да заведа мама в Европа, но пътувах или по работа, или за да се срещна с Нед на някое романтично място. Тя, разбира се, също беше заета – да отглежда неразбрани питбули, да участва в шествия на „Амнести Интърнешънъл“, да строи къщи за бедните с активистите от „Хабитат“. После се разболя. Пропиляхме всичките си възможности, Даяна и аз, и сега най-сетне тя ще дойде с мен, но в ръчния ми багаж. Оставям виното, което ми нагарча, но знам, че съм несправедлива. Пиех, мислейки за друго, което е кардинален грях при дегустацията на вино, защото всеки знае колко лесно чувствата се отцеждат от съзнанието към езика и небцето. Виното ли нагарча или нещо у мен?

Слънцето изгрява. Ставам и се отдалечавам от бюрото, понесла чашата. Измивам остатъка от шираза в кухненската мивка и поглеждам към тъмночервеното петно. В имейла написах на професорката, че мога да долетя в Лондон още в неделя и желая самостоятелна екскурзия. Сигурно струва цяло състояние да наемеш личен гид, но единствената ми мисъл е, че трябва да се махна, да се махна дълго преди Нед да се обади, за да ми се извини и пак да ми обясни как не е зависело от него, как никои мъж не може да устои на жена в беда. Желанието за бягство ме обсебва. Всъщност ако не се измъкна веднага, не знам какво ще се случи.

Вземам телефона и пробвам пак:

– Сири, какъв е смисълът на живота?

Пауза и отговор:

– Попитай чистия разум. Ха-ха.

Ха-ха. Каква шегаджийка!